

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

til finansiering af ungdomsaktiviteter, udveksling på universitetsniveau m. v.

Dette forslag må ses i sammenhæng med lignende initiativer, som er omhandlet i handlingsprogrammet på undervisningsområdet, og med de allerede eksisterende fonde med tilsvarende formål.

En række samarbejdsområder, som regeringen tillægger betydelig vægt, er kun sparsomt omtalt eller helt udeladt i Tindemansrapporten.

Det gælder industripolitikken, herunder konkurrence- og statsstøttereglerne. Rapporten anfører, at solidaritet vil være nødvendig for at kunne gennemføre den strukturtilpasning, som vil være nødvendig i forbindelse med bestræbelserne på at nå frem til en ny økonomisk verdensorden. De forskellige strukturpolitiske aspekter af industripolitikken vil således være en del af fundamentet for EFs fælles optræden i drøftelserne herom. Også af denne grund bør industripolitikken have en fremskudt placering i de kommende års arbejde i EF.

Fastholdelse, udbygning og modernisering af EFs landbrugspolitik vil være et vigtigt element i den europæiske union.

Sidst, men ikke mindst, må grundprincipperne i EFs fiskeripolitik fastholdes og udbygges i lyset af den kommende udvikling inden for havretten, hvor der må forudses omfattende udvidelser af fiskeriterritorierne.

Tindemans er — i et forståeligt ønske om at begrænse rapportens omfang — gået let hen over disse spørgsmål. De nævnte spørgsmål udgør imidlertid et vigtigt led i en europæisk union, således som det også fremgår af regeringens notat til Tindemans.

Regeringens holdning til de institutionelle spørgsmål i EF turde efterhånden være velkendt. EF bør ikke spille de kommende år på tidkrævende debatter om omfattende institutionelle nydannelser. Det er det konkrete samarbejde, der bør stå i centrum. For at lette dette samarbejde er der imidlertid behov for forbedringer i de eksisterende institutioners virkemåde og arbejdsform.

Regeringen anførte i sit notat til Tindemans, at vi principielt intet har imod nye organer eller ændrede kompetencefordelinger mellem institutionerne, hvis disse må anses for nødvendige for at realisere de i

enighed opstillede målsætninger. I rapportens kapitel V fremfører Tindemans visse forslag og tanker herom, som jeg nærmere skal kommentere.

Det foreslås, at Rådet skal love at drøfte Parlamentets resolutioner. Disse resolutioner optages allerede nu på Rådets dagsordener, og det kan kun være rimeligt, at Rådet i fremtiden bruger en del af sin tid på at drøfte dette dagsordenspunkt.

Tindemans forestiller sig, at denne uformelle initiativadgang senere omdannes til en reel initiativret gennem traktatændring. Dette rejser en række spørgsmål om forholdet til Kommissionens initiativret, som nærmere bør undersøges.

Rapporten stiller ikke konkret forslag om at give Parlamentet egentlige lovgivningsbeføjelser, men udtaler sig dog i generelle vendinger til fordel herfor.

Det er som bekendt regeringens holdning, at der kan og bør etableres en mere positiv samarbejdspraksis mellem Rådet og Parlamentet. Det kan imidlertid udmærket ske på det eksisterende grundlag, herunder de nye regler om Parlamentets budgetbeføjelser og den såkaldte samrådsprocedure.

Regeringen er ikke tilhænger af traktatændringer, der giver Parlamentet egentlige lovgivningsbeføjelser.

Jeg vil ikke gå i dybden med Tindemans' proceduremæssige forslag om at ophæve sondringen mellem EFs rådsmoder på udenrigsministerniveau og udenrigsministermøderne inden for det udenrigspolitiske samarbejde. Det blev drøftet under den udenrigspolitiske debat her i tinget. Jeg skal blot understrege, at der ikke foreslås nogen ændring af Romtraktaten, ligesom det udenrigspolitiske samarbejde fortsat vil foregå efter de gældende regler for dette samarbejde.

Rapportens forslag om afstemninger har allerede givet anledning til en hel del debat. Det skyldes for en stor del, at forslagene er noget upræcist formuleret. Så vidt jeg læser rapporten, foreslås Luxembourgforliget ikke ophævet. Regeringen ville naturligvis — på linje med en række andre lande — være imod et sådant forslag.

Der har i de år, Danmark har været medlem af fællesmarkedet, været en tendens til, at især de større lande kunne standse en sag i Rådet blot ved at sige, at de ikke fandt